

2) w odniesieniu do rzemieślników prowadzących zakłady rzemieślnicze wykonujące produkcję eksportową lub antyimportową, o ile inne ulgi podatkowe z tytułu tej produkcji byłyby nie wystarczające, bądź zakłady wykonujące produkcję artystyczną.

2. Zakres produkcji eksportowej, antyimportowej i artystycznej (ust. 1 pkt 2) określi Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego, Ministrem Kultury i Sztuki oraz Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości.

§ 3. Przy ustalaniu ulg podatkowych określonych w art. 1 ust. 1 ustawy dla rzemieślników zamieszkujących i prowadzących zakłady rzemieślnicze na terenach określonych w § 1 ust. 2, a dla rzemieślników wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1 — zamieszkujących i prowadzących zakłady rzemieślnicze na całym obszarze Państwa — do sum wydatkowanych

na inwestycje wlicza się sumy spłaconych pożyczek bankowych zaciągniętych na cele inwestycyjne. Ulgę z tytułu nakładów pochodzących z pożyczek bankowych stosuje się w miarę spłaty tych pożyczek w okresie do 10 lat, licząc od roku ukończenia inwestycji, z tym że łączna suma potrąceń razem z potrąceniami z tytułu sumy wydatkowanej na inwestycje z własnych funduszy rzemieślnika nie może przekroczyć sumy podatku określonej w art. 2 ust. 4 ustawy.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do inwestycji dokonanych począwszy od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

316

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 listopada 1963 r.

w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, udzielania świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia za granicą oraz zbiegu świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia w Polsce z prawem do świadczeń z instytucji zagranicznych.

Na podstawie art. 7 ust. 5 i art. 15 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97), zwanego dalej „dekretem”, uważa się, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3, okresy pracy na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Okresy zatrudnienia na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska przed włączeniem tych obszarów do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się, przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu tylko osobom zamieszkałym w Polsce.

3. Okresy zatrudnienia na obszarach odstąpionych Polsce bezpośrednio na mocy traktatu wersalskiego oraz na mocy decyzji Konferencji Ambasadorów o podziale Górnego Śląska (obszary b. województwa poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części b. województwa śląskiego w granicach do dnia 1 września 1939 r.) przed włączeniem tych obszarów do Państwa Polskiego zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu, jeżeli zobowiązania z tytułu ubezpieczenia w czasie tego zatrudnienia zostały przejęte przez Państwo Polskie na mocy aktów międzynarodowych.

4. Okresy zatrudnienia przed Wyzwoleniem na tych obszarach Związku Socjalistycznych Republik Rad, które przed ustaleniem polsko-radzieckiej granicy wchodziły w skład Państwa Polskiego, zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu wszystkim osobom za-

mieszkałym w Polsce, jeżeli z tytułu tego zatrudnienia nie jest wypłacana renta radziecka.

§ 2. Warunek 5 lat zatrudnienia po Wyzwoleniu, przewidziany w art. 7 ust. 4 dekretu, od którego spełnienia uzależnione jest uznanie okresów zatrudnienia za granicą za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, nie jest wymagany od osób:

- 1) które bez zaliczenia okresów zatrudnienia za granicą nie miałyby prawa do renty na podstawie art. 28 lub art. 109 dekretu,
- 2) które były obywatelami niemieckimi i uzyskały następnie obywatelstwo polskie,
- 3) które powróciły do Kraju w ramach repatriacji po dniu 22 lipca 1944 r.,
- 4) które były zatrudnione za granicą po Wyzwoleniu w ramach współpracy gospodarczej, zdrowotnej i kulturalnej oraz przy budowie i montażu przez polskie przedsiębiorstwa obiektów przemysłowych i urządzeń.

§ 3. 1. Z tytułu zatrudnienia za granicą przysługują świadczenia przewidziane w dekreście i na warunkach w nim ustalonych z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Świadczenia z tytułu zatrudnienia za granicą mogą być przyznane osobie zamieszkałej w Polsce i na wniosek zgłoszony w czasie zamieszkiwania w Polsce.

3. Udzielanie świadczeń przyznanych z tytułu zatrudnienia za granicą lub z uwzględnieniem okresów takiego zatrudnienia ulega zawieszeniu w razie opuszczenia terytorium Polski, chyba że umowa z krajem nowego zamieszkania uprawnionej osoby stanowi inaczej.

4. Świadczenia z tytułu zatrudnienia za granicą nie przysługują, gdy z tego tytułu przysługują świadczenia z in-

stytucji zagranicznej. Nie wyklucza to przyznania z tytułu zatrudnienia za granicą renty z dekretu osobie uprawnionej z instytucji zagranicznej:

- 1) do zwrotu składek ubezpieczeniowych wypłacanych w postaci renty,
- 2) do renty z tytułu mniej niż 45% utraty zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

5. Jeżeli obok okresów zatrudnienia za granicą, z których tytułu przysługują świadczenia z instytucji zagranicznej, istnieją także okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, stosuje się przepisy § 8.

6. Przy stosowaniu przepisów art. 32 i 43 dekretu nie uwzględnia się okresów zatrudnienia za granicą po przyznaniu renty.

§ 4. Okresy zatrudnienia za granicą w górnictwie uwzględnia się przy ustalaniu dodatku brackiego przewidzianego w art. 56 dekretu.

§ 5. Nie podlegają zaliczeniu okresy zatrudnienia w uznanych za zbrodnicze organizacjach: Sturmstaffeln (SS), Sturmabteilungen (SA), Gestapo, Sonderdienst (SD) i Abwehr.

§ 6. 1. Osobom otrzymującym renty z instytucji zagranicznych za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości niższej od odpowiednich polskich rent minimalnych przysługuje wyrównanie do wysokości tych rent, jeżeli osoby te:

- 1) odpowiadają określonym w dekrete warunkom co do wieku lub inwalidztwa,
- 2) nie posiadają poza rentą dochodów z tytułu zatrudnienia lub z innych źródeł powodujących zawieszenie wypłaty renty w całości lub w części w myśl dekretu.

2. Przewidziane w ust. 1 wyrównanie nie przysługuje osobom otrzymującym z instytucji zagranicznych:

- 1) zwrot składek ubezpieczeniowych wypłacanych w postaci renty,
- 2) rentę z tytułu mniej niż 45% utraty zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z tytułu służby wojskowej.

§ 7. 1. Osobom otrzymującym renty z instytucji zagranicznych za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz członkom ich rodzin przysługują:

- 1) dodatki na dzieci, wnuki i rodzeństwo oraz na żonę przewidziane w art. 55 dekretu,
- 2) zasiłek pogrzebowy przewidziany w art. 61—63 dekretu,
- 3) świadczenia w naturze przewidziane w art. 64—66 dekretu,

jeżeli świadczenia te nie są udzielane przez instytucję zagraniczną.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, nie przysługują osobom:

- 1) otrzymującym renty określone w § 6 ust. 2, z tym że osobom otrzymującym renty z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z tytułu służby wojskowej przysługuje pomoc leknicza i protezowanie w zakresie następstw wypadku lub choroby zawodowej albo służby wojskowej,
- 2) posiadającym poza rentą dochody z tytułu zatrudnienia lub z innych źródeł w wysokości powodującej zawieszenie wypłaty renty w całości lub w części w myśl dekretu.

§ 8. 1. Okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego i za granicą zlicza się dla ustalenia prawa do renty. Renta przysługuje, gdy spełnione są wszystkie warunki przewidziane w dekrete.

2. Jeżeli z tytułu zatrudnienia za granicą przysługuje z instytucji zagranicznej renta z innej przyczyny niż z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, rentę z dekretu należną z innej przyczyny niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa wypłaca się w wysokości częściowej, obliczonej proporcjonalnie do okresu zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, jeżeli okres zatrudnienia wynosi co najmniej jeden rok. W powyższej wysokości wypłaca się również dodatki przewidziane w art. 55, 56 i 60 dekretu. Dodatki przewidziane w art. 57, 58 i 59 dekretu oblicza się od pełnej wysokości renty z dekretu i wypłaca się w całości.

3. Jeżeli częściowa renta z dekretu obliczona w myśl ust. 2 nie wynosi łącznie z rentą z instytucji zagranicznej lub sumą rent z instytucji zagranicznych pełnej renty z dekretu wraz z pełnymi dodatkami, wówczas częściowa renta z dekretu ulega podwyższeniu do takiej wysokości, aby suma wszystkich rent wynosiła pełną rentę z dekretu wraz z pełnymi dodatkami.

4. W razie zbiegu u jednej osoby:

- 1) prawa do renty z dekretu z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej z prawem do renty starczej, inwalidzkiej lub rodzinnej z instytucji zagranicznej,
- 2) prawa do renty z dekretu z prawem do renty lub z zasiłkiem z instytucji zagranicznej z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z tytułu służby wojskowej,
- 3) prawa do renty z dekretu z tytułu własnego zatrudnienia z prawem do renty rodzinnej lub z zasiłkiem dla rodziny z instytucji zagranicznej z tytułu zatrudnienia lub z tytułu służby wojskowej,
- 4) prawa do renty rodzinnej z dekretu z prawem do renty lub z zasiłkiem z instytucji zagranicznej z tytułu własnego zatrudnienia albo z tytułu służby wojskowej,

renta z dekretu ulega zmniejszeniu o połowę kwoty renty lub zasiłku z instytucji zagranicznej, z tym że renta z dekretu nie może być zmniejszona więcej niż o połowę swej wysokości.

5. Przysługująca w myśl ust. 2 częściowa renta z dekretu nie ulega zmniejszeniu w przypadkach określonych w ust. 4.

6. Przepisy ust. 2 i 4 nie mają zastosowania w razie otrzymywania z instytucji zagranicznej zwrotu składek ubezpieczeniowych wypłacanych w postaci renty oraz renty (zasiłku) z tytułu utraty mniej niż 25% zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo wskutek służby wojskowej.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 listopada 1956 r. w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, udzielania świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia za granicą oraz zbiegu świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia w Polsce z prawem do świadczeń z instytucji zagranicznych (Dz. U. Nr 59, poz. 284).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski